

ב"ה. ערב ש"ק פרשת אחרי-קדושים, ט' אייר ה'תשע"ג • גיליון 876 • באה"ק: 16 ש"ח. בחו"ל: 5 דולר

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

בית משיח

"הגאולה באה דוקא ע"י העבודה בגלות, דגילוי אלופי של עולם ב"גולה", כך שדור זה, הדור האחרון של הגלות, יהי' הדור הראשון של הגאולה. והקב"ה עוזר שחיים במאורעות האחרונים בעולם איך העולם בעצמו מסייע ומוביל לגאולה."

(משחת ש"פ אחרי-קדושים ה'תנ"א)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מהפכת הזמנים

סיכום מבצע: גליון מסכם של פעילות את"ה המרכזי במהלך ימי 'בין הזמנים' בכל רחבי ארץ הקודש

חב"דניקים בגטו

תחקיר: ר' שניאור זלמן ברגר, בתחקיר מרתק - מיהם החב"דניקים ששהו בגטו וורשה בזמן המרד?

'ראלי' ווירטואלי

מאחורי הקלעים: מנחם מענדל ערד בדק את סוד ההצלחה של תוכנית ה'ראלי', וחזר עם סיפור מרתק

אמת ליעקב

אבל יחיד. ר' שבתי ויינטראוב שליווה את הרב יעקב יוסף זצ"ל שני עשורים, מעלה זיכרונות

מדורים

- 10 דבר מלכות
- 14 לוח שבועי
- 15 דבר המערכת
- 16 הפרשה החסידית
- 17 מאוצר המלך
- 18 התוועדויות חסידותית
- 52 אורות התניא בכלים דתיקון
- 62 יומנו של תמים
- 66 חסידים איין משפחה
- 67 מהנעשה והנשמע

כתבות

- 22 אמת ליעקב**
ר' שבת יוניטראוב נפרד מהרב יעקב יוסף זצ"ל ומעלה זיכרונות וסיפורים מהיכרותו עם הגאון הגדול. אבל יחיד עשי לך.
- 26 חייל וטוב לי, חסיד ו'ראלי'**
"בית משיח" יצא להציץ אל מאחורי הקלעים של תכנית הוידאו "ראלי", מבית היוצר של "צבאות ה'", וחזר עם סיפור מעניין
- 32 משפחה חב"דית במרד גטו וורשה**
תחקיר מרתק על משפחת גורארי' ששהתה בגטו וורשה בעת המרד המפורסם - לפני שבעים שנה
- 38 אחרי מות - קדושים אמור!**
סיפור מרגש על היכולת הטמונה בכל יהודי, יהיה מי שיהיה
- 43 מהפכת הזמנים**
גליון סיכום מיוחד של פעילות את"ה המרכזי ב'בין הזמנים'
- 54 'אחיו הצעיר' של הרבי**
החסיד שזכה לתואר המיוחד שבכותרת, מאמה של מלכות, ר' בערל יוניק, היה אחד המקורבים ביותר לבית רבי, ושימש בקודש בבית הרבי מלך המשיח והרבניות במשך עשרות בשנים.
- 58 בדרך להגשמת החלום**
פרקים מסיפור חייו של הרב יהושע שניאור זלמן סרברנסקי ז"ל

22

38

ארץ הקודש ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
 טלפון: 03 9602-600
 פקס: 03 9607-289
 עריכה: bm770@netvision.net.il
 חדשות: kyr770@gmail.com
 מנויים: BM_mazk@netvision.net.il
 מודעות: bmmb770@gmail.com

משרד ראשי – קראון הייטס, ניו-יורק
 744 EASTERN PKWY, BROOKLYN, NY 11213
 טלפון: 718-778-8000 פקס: 718-778-0800
 מזכיר: שלוחה 240 עורך: שלוחה 222
 מנויים: שלוחה 242 מודעות: שלוחה 241
 דואר אלקטרוני: EditorH@beismoshiach.org
 מנוי דרך האינטרנט: http://chabadshop.co.il

משתתפים בעריכה
 מנחם מענדל הכהן הנדל
 שלום יעקב חזן
עורך המהדורה האנגלית
 ברוך מרקר
צלמי המערכת:
 יוסף וורוביץ', לוי ישראלי

בית משיח
 מוציא לאור
 מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח
 © כל הזכויות שמורות
 אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

אחרי מות, קדושים אמור!

ביום חם ומהביל, אל בית החיים העירוני הגיע הרב פישל ג'ייקובס, רב בשירות בתי הסוהר, כשהוא מלווה אסיר שאביו נפטר עליו. כשהוטל עליו להספיד את הנפטר, איש העולם התחתון - הובן. אבל אז הגלגל התהפך פתאום כשבזה אחר זה עלו אנשים על דוכן הספדנים, וגילו דברים שלא היו ידועים...

מאת הרב פישל ג'ייקובס

ברגע שהשגתי אותו בטלפון הוא ענה לשאלות: "המסלול שלך הוא ישירות מפה לבית הקברות וחזרה!"

"חזור שנית, בבקשה", ביקשתי והגבתי את עוצמת הקול של הרמקול החיצוני. הוא חזר: "יש לו אישור להיות בהלוויה של אבא שלו. נקודה. לא לבקר ולחזור עם סחורה מוברחת..."

הסוהרים כבלו את ידי האסיר והצמידו תופסן לברכו השמאלית, כך שהחלק הנמוך של הירך נצמד לשוק. מנעול מסוג כזה, שמגביל את תנועת הברך, מולבש על האסיר מתחת לבגדים באופן שאינו נראית בזמן יציאה מתחום הכלא.

יצאנו החוצה למכונית. הנהג וסוהר אחד נכנסו למושב הקדמי, שניים קפצו אחורה. הזוית לאחור את הדלת הצדדית והתמקמתי במושב האמצעי. האסיר, כמובן, לא יכל לעלות בכוחות עצמו למכונית. כדי להיכנס הוא התיישב על קצה המושב והשתמש ברגלו החופשית לדחוף את כל הגוף פנימה. סגרנו את הדלת.

היה רק מרווח של כשלושים

ונהג. היכנס אלי למשרד לקבלת הוראות".

זה היה יום קיץ חם. שיערתי שהמזגן ברכב ה"וואן" יהיה מושבת, כפי שקרה מדי פעם. כמו כן ציפיתי לתנאי ישיבה צפופים ולתנועה תל אביבית סואנת. חוץ מקשיי הדרך, יהיה עלי גם לשאת דברי הספד, כמצופה. בכלל, אני נמנע מלשאת הספדים. אני פשוט לא טוב בהם. להספיד מישהו שלא פגשתי אף פעם – זה סיוט.

המתנתי בשער הראשי של בית הסוהר לאסיר האבל שלנו עד שהגיע. לא הכרתי אותו באופן אישי.

"כבוד הרב!" הוא אמר ברגע שראה אותי. "מצוין שאתה הקצין המלווה!" ידעתי מה הוא עומד לבקש.

"אני רוצה לעצור בבית בדרך לבית הקברות", הוא המשיך. "זו לא צריכה להיות בעיה, נכון?" חשבתי שהוא יותר נרגש מהיציאה מאשר עצוב על פטירת אביו.

"אני אשאל את קצין הביטחון ונראה מה הוא אומר", ענית, ביודעי היטב מה הוא יאמר. ואכן כך היה:

הסיפור הבא הוא פרי עטו של הרב פישל ג'ייקובס, תושב כפר חב"ד, מי שבנערותו היה אלוף קראטה לנוער בארה"ב, ולימים עלה לארץ ישראל, הוסמך לרבנות ושימש כרב כלא במסגרת שירות בתי הסוהר. בשנת תשס"ה פרש לגמלאות. באותה שנה יצא לאור ספרו "Israel Behind Bars – True Stories" (מבעד לסורגים – סיפורים אמיתיים של תקווה וגאולה).

הפרק הבא הוא סיפור אמיתי, מתוך הספר שעומד לראות אור בקרוב בעברית, עדות ראשונה פרי עטו של הרב ג'ייקובס.

שאביו של אחד האסירים הלך לעולמו, נבחרתי אני, כקצין, ללוותו אל בית העלמין. כרב – זה תפקיד שהתאים לי; כרב סרן – הייתי בעל דרגה מתאימה ללוות ארוע מסוג זה.

ביושבי במשרד, בשעה 12:00 בצהריים בדיוק, קיבלתי צלצול מקצין הבטחון: "התכונן ללוות אסיר להלוויה של אבא שלו. יש לך שלושה סוהרים

בכנות, מצב הרוח שלי היה שפוף. אלמלא הטקס, הייתי כעת בביתי, אחרי סיום יום עבודה, אחרי מקלחת מרעננת. כעת, הזיעה התייבשה על גבי, הירך שלי עדיין הלמה בכאב. אבל הבעיה הגדולה שלי הייתה שעוד לא ידעתי כלום על האדם עליו עמדתי לשאת הספד - בעיה שעמדתי לטפל בה תיכף ומיד. פקדתי על שלושת הסוהרים לפקח על האסיר, והלכתי לחפש עובדות לצורך ההספד.

לקחתי לגימה של מים חמים מהצינור. הלחות חדרה לתוך העור, מכסה אותי בשכבה עבה של זיעה.

בשעה 17:30 עדיין היינו לבד. לפתע הופיעו אוטובוס מלא באנשים, כמה מכוניות ושוב הגיעו שלושה אוטובוסים. 'הרבה אנשים באו לחלוק כבוד אחרון לנפטר', חשבתי.

שמתי לב למשהו מוכר, אבל מטריד, בקרב עשרים הגברים: הבגדים, שרשראות הזהב, ההליכה... הם ירדו מהאוטובוס, אמרו שלום לשומרים, לחצו ידיים, טפוחות שכם,

להיות שם בשביל אמא שלי. תעלה את מפקד הכלא בקשר".

"יש לנו פקודות", אמרתי. "ואם באמת אכפת לך מאמא שלך, נסה בפעם הבאה להישאר מחוץ לכלא".

"שיעורי מוסר! המשפחה שלי באבל, איזה מין רב אתה?!...!"

שעתיים אומללות לאחר מכן הגענו. המשפחה שלו עדיין לא הייתה בבית הקברות. חיכינו, הטמפרטורה הגיעה לשלושים ושבע מעלות, חם ולח. סקרתי את המקום במבטי בתקווה לפחית משקה קר, וכשלא מצאתי,

סיימ בלבד בינינו לבין סורגי המתכת שהפרידו בין המושב שלנו לזה של הנהג. במרווח המצומצם הזה נלכדה רגלו של האסיר באלכסון בזווית בלתי אפשרית. "אני הולך לשבור את הרגל!" הוא צעק. הפתרון היחיד היה לשים את הרגל על המושב, וכך היה, כשתוך כדי כך אני נדחפתי אל הדלת. הירך השמאלית שלי הייתה תקועה בתוך ידית הדלת. "אתה לא יכול לזוז!" התלוננתי. "הידית הזאת מכאיבה לי!"

"מצטער", אמר, "יש לי בעיות משלי".

המכונית התחילה לנסוע. קיוויתי לקצת שקט שאוכל לחשוב על ההספד. השקט לא הגיע, כי הבלתי נמנע אכן בא.

"אני מבסוט שאתה הקצין המלווה", התחנחן שותפי למושב, "תגיד לנהג לעבור ליד הבית שלי".

"אתה שמעת מה אמר קצין-הביטחון?! השבתי.

"זו ההלוויה של אבא שלי", הוא אמר ועטה הבעה מיוסרת. "אני צריך

"הייתי ברחובות, רוב הזמן, מגיל אחת עשרה"...
המשכתי להסתובב.

הרמקול בחוץ נהם, מכוון את חבורתנו לעבר החלקה בה ייטמן הנפטר במהלך חלוקת הכבוד האחרון. התנהלנו לשם במגושמות-מה: נשים בוכיות, משפחה, ילדים קולניים, צוות שמירה, אסירים לשעבר, ובמרכז האסיר הכפות ומוקף שומרים.

נכנסנו לחצר, הצעקות והבכי שקטו, הקהל התנהל לעבר המקום. מישהו השתיק בלחישה רועמת: "שקט, הרב עומד לדבר!"

צעדתי לעבר דוכן הנאומים, הבטתי בנפטר עטוף הטלית, ואז לעבר הקהל. "התכנסנו כאן לחלוק כבוד לנפטר. בשם השב"ס, הנני מביע תנחומיי למשפחה האבלה. ה' נתן, ה' לקח. יהי רצון שהמשפחה תזכה מעכשיו רק לבשורות טובות. הישארו חזקים ומאוחדים."

"לא הכרתי אישית את הנפטר, שאלו. אבל אחר הצהריים הזה פגשתי מספר אנשים שכן הכירו אותו. חלק מהם הושפעו ממנו עמוקות. הם הראו נכונות לומר כמה מילים". הנהנתי לעבר הבחור הראשון שפגשתי. הוא התקרב אל התיבה.

חסר נסיון במעמדים כאלו, הוא חיכה לעידוד קל ממני כדי להתחיל. הוא סיפר איך שאול קרא לו לצד כשהיה בן חמש עשרה. הבחור סיפר איך לאבא שלו תמיד היו בעיות עם החוק, עד שנפטר טרם זמנו בגיל ארבעים. שאול ראה את הנער ההרוס מהאובדן, מתנדנד בין חברים טובים לחברים ששום דבר טוב לא היה עשוי לצאת מהם. הוא תיאר איך ששאול אמר לו בכנות: "החיים שלך הם ברשותך לעשות כרצונך. אבל תזכור, אתה אוכל את מה שאתה מבשל. תסתכל עלי. פנימה והחוצה מהכלא, אלה החיים שאתה רוצה? לא לדעת בחיים אם אתה מדבר עם חבר או מושגל מהמשטרה? שלא תדע היום איפה תבלה את הלילה הקרוב? או שאתה רוצה משפחה טובה, יציבות, ילדים?"

שאול לא המתין וגם סיפק את התשובות: "תישאר בבית הספר, תתפלל כל יום, תתרחק מחברים לא טובים."

גישתי אחרי מידע והזמן הלך ואזל במהירות, בלשון המעטה. חיפשתי מישהו אחר, ושמתי לב למשהו מוזר. פה ושם מפוזרים ברחבי בית העלמין, עמדו אנשים בזוגות ובבודדים. כולם בלטו: לבושים באלגנטיות, בעלי מקצוע, נראים משכילים.

ניגשתי לזוג כזה ואמרתי, "אתם יכולים להגיד לי משהו על שאול?"
"כן", ענה הבחור בענווה. אשתו הרכינה ראשה, הסיטה מבטה. "אני... מניח..."

"אוקיי..." דחקתי בו.
"בשכונה... הוא לקח ילדים..."
הוא סימן בראשו "ליוצאי-הדופן"
שעמדו בקהל, הנמיד קולו והמשיך, "תחת חסותו",

"למה אתה מתכ...?" תהיתי.
"אבא שלי תמיד היה מסובך עם החוק. נכנס ויצא מהכלא", המשיך האדון ביגיעה. היה ברור שקשה לו להודות בכל זה. "אמא שלי ניסתה לתמוך בנו, לא דבר פשוט... שבעה ילדים, שני חדרים!"

ירד לי האסימון וחשבתי לעצמי ינראה לי שאתה הסתדרת לא רע'.

החברים לשכונה של האסיר הינם אסירים לשעבר בעצמם – כעת הם נהנו מפגישה מחודשת עם הסוהרים!

בכנות, מצב הרוח שלי היה שפוף. אלמלא הטקס, הייתי כעת בביתי, אחרי סיום יום עבודה, אחרי מקלחת מרעננת. כעת, הזיעה התייבשה על גבי, הירך שלי עדיין הלמה בכאב. אבל הבעיה הגדולה שלי הייתה שעוד לא ידעתי כלום על האדם עליו עמדתי לשאת הספד – בעיה שעמדתי לטפל בה תיכף ומיד.

פקדתי על שלושת הסוהרים לפקח על האסיר, והלכתי לחפש עובדות לצורך ההספד.

הצגתי את עצמי בפני בחור צעיר שעמד בסמוך, ושאלתי אם הוא יכול לומר לי כמה דברים על הנפטר: שמו, משהו על המשפחה שלו. הוא אמר ששמו של הנפטר שאול. לגבי המשפחה? הוא הניד בראשו לכיוון שני בחורים נאים לבושים היטב – אסירים לשעבר. הדמיון שלהם לאסיר בלט – אלה היו אחיו. שאלתי אותו מה שאול עשה למחייתו. הוא ענה: "התפוח לא נופל רחוק מהעץ..."

אבל שאול עשה יותר מזה. הוא דיבר עם הילד תמיד כל עוד היה (שאול) משוחרר. שאול אפילו שמר איתו על קשר בטלפון מהכלא כאשר נכנס אליו.

עכשיו דיבר שמעון, שוטר מקומי ומאמן אגרוף שחשב שהוא קשוח עד ששאול נתן לו "מנה הגונה" – כמה סטירות – לפני כל החברים שלו, באמרו: "אתה חכם מדי לגמור כמו שאני גמרתיי". היו עוד אחרים שדברו אחריו, עקרת בית, נהג אוטובוס, ועוד.

בעודי מקשיב, תהיתי, למרות חוסר-יכולתו של שאול לשבור את שגרת חייו, או להציל את ילדיו שלו, התחזקה בו ההחלטות לעזור לאחרים. להציל אותם מרדת שחת.

ההפתעה היתה דבורה, אישה שעצם הופעתה אמרה כבוד. באמצע שנות החמישים שלה. היתה לה נחישות מחושבת, הילה של סמכותיות אפפה סביבה. דבורה גם היתה אישיות ידועה. היא היתה מנהלת בית הספר התיכון המקומי.

"הייתי בת שש עשרה", היא התחילה. "יום אחד, בדרכי הביתה מבית הספר, ראה אותי שאול ברחוב. הוא שאל אותי אם אני אחותו של דן. אמרתי שכן. שאול ביקש ממני לפגוש אותו למחרת אחר הצהריים מחוץ לביתו. הסכמתי. כשהגעתי, הוא חיכה בחוץ עם אלבום תמונות. הוא הראה לי אותו: תמונות של המשפחה שלו, בר-מצוות, מסיבות יום הולדת. הוא שאל אותי אם ראיתי משהו חריג. אמרתי שלא. הוא אמר לי להסתכל עוד פעם.

עדיין לא ראיתי שום דבר. הייתי צעירה, וזה נראה כמו כל אלבום תמונות."

"בסוף, שאול הביט ישר לתוך עיניי ואמר, 'אני לא נמצא בשום תמונה כאן'."

אז הוא שאל אותי אם המשפחה שלי עושה פעילויות כאלו ביחד. אמרתי לו, בטח. הוא שאל אם כולם נוכחים בהן. אמרתי: כמובן. הוא שאל אותי כמה אחים אנחנו? ועניתי: חמישה. ואז הוא לחץ עוד: אם אחד לא מגיע לאחד מהארועים האלה, איך היתה המשפחה מרגישה? התחלתי להרגיש פחד, לא ידעתי מה הוא רוצה. ואז הוא אמר לי את המשפט הכי חזק ששמעתי בחיי.

"שאול אמר: דבורה, את ילדה חכמה. אם את רוצה שהמשפחה שלך תישאר ביחד, תפקחי עין על אחיך דן. הוא מתעסק בדברים לא טובים."

"מאותו יום, פקחתי ארבע עיניים על דן" המשיכה דבורה. "וויודאיתי שהוא עושה את שיעורי הבית שלו, ולא נודד בחוץ וחוזר בשעות מאוחרות הביתה."

"שאול צדק כשאמר לי לא לסמוך על התערבות ההורים. היו להם מספיק צרות, אפילו רק לשלם את כל החשבונות. השקעתי את עצמי לגמרי באחריות החדשה שהוטלה עליי. ברוך השם, דן סיים את בית הספר התיכון, התחתן, בנה משפחה, ומפרנס את עצמו בכבוד."

"יוזה לא הכול. הנסיון הזה הציב אותי בדרך נכונה. קיבלתי תעודת הוראה. זה עשרים שנה אני מנהלת את

בית הספר התיכון המקומי." "זה היה הסיפוק שקיבלתי מהעשייה הזאת, והוא שגרם לי להחליט להקדיש את חיי לאחיהם ולאחיותיהם הצעירים של אנשים אחרים."

עמדתי ליד התיבה והקשבתי בזמן שדבורה דיברה. זה היה ההספד הטוב ביותר ששמעתי אי-פעם. לא בגלל שהוא נאמר באופן ספונטני, אלא משום שהוא היה אמיתי ונאמר מעומק הלב.

בסופו של דבר, אני לא יודע להגיד אם ועד כמה הושפע הקהל מן הדברים. אתה אף פעם לא יכול לדעת. אני בטוח שכמה מהאנשים המבוגרים דווקא כן התרגשו. אולי כמה מהצעירים עשו חשבון נפש – ולו לרגע קט בלבד.

אני תוהה אם שאול עזר לכל האנשים האלה ברגעים מסוימים כדי להקל על מצפוננו או האם הוא ידע שהוא מכוון אותם לדרך הנכונה בחיים!?

• • •

הסיפור הזה הוא דוגמה יפה ליכולת העצומה הטמונה בלבו של כל יהודי, יכולת שבכוחה להוציאו מהגלות, גם אם נקודתית. היא מלמדת על הניצוץ התמידי הבווער בלבו של כל יהודי באשר הוא.

יותר מכך: זהו כוח שיש לא רק לצאת בעצמנו מהגלות, אלא גם להביא גאולה לאחרים, ולעולם כולו, במעשה אחד טוב, ואפילו באמירה נכונה שמגיעה בזמן הנכון, גם אם אדם עצמו חש שהוא שקוע עדיין בגלות, יש בכוחו להכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ולגרום לכולם תשועה והצלחה.

לראשונה! הקומיקס של התהלוכות!

הספרון של התהלוכות!
למה כל הילדים אוהבים!

לפרטים והזמנות: 054-4360807